Wanaksed ja lapsed ellad
Laulmas neid sa seltsis näed.

Täna waik ja täna rahu,
Homme töö ja homme piin.
Woene süda, miks ei mahu
Sulle ala püha siin!

Pagana aja potid.

Jutuke Mäemõisa Kaarlist, Marist ja Dr. Mets'ast.

Kalendril on nagu inimeselgi mitu muudatust omas elus äraelada ja õnn talle, kui ta nende muudatuste juures weel elama jäeb. Üks imelik muudatus on see, et temal sagedaste uued sünnitajad on. Ja sina, armas „Kasuline Kalender", sull on neid sünnitajaid juba palju olnud, — wõi ma's siin su isasid lugema hakkan! Juba tänawu sull jälle uus jutu ajaja. Ja et see amet nüüd just minu peale on langenud, ilma et ma ise teda oleks otsinud, sellepärast on mull ka natuke enam julgust naljatada ja naeratada, tõtt ajada ja kalendrit teha. Ja seesama kalendri tegemine ei ole mitte nalja asi, nagu mõned kergemeelsed inimesed seda arwawad. Mõtle, armas lugeja ise, mis siis saaks, kui meie kalendri tegijad jaanuari ja juuni kuu korraga ära wahetaksime! Jah, mõnel ehk oleks see asi küll meelt mööda, kui ta nääri päewal töllaga kirikusse sõita ja oma armukesele ja mõrsjale kimbukese ellerheinu kinkida wõiks, aga mitu mõnda meest saaksiwad jalle kalendri tegijat sõimama ja kiruma, kui neil 1. juunil lapsed käest ära jookseksiwad, lombile ja järwele jala jooksma, ja kui perenaisel kaapsta ja kaali taimekesed korraga käest ära külmaksiwad! Ma ei mõtle sugugi enam selle suure pahanduse peale, see on enam kui jäle, ja sellest see siis ka tuleb, et kalendri tegija töö wäga tähtis ja tema amet haruldane on. Kalendri tegija ei tohi millalgi nii kerge meelne olla, nagu Teearu Aadu, kes oma jahi koera saba pidi kalja törre pulga külge sidus, ise ukse lahti jättis ja koerale siis õuest jänest näitas . . . . Saab küllalt! Uusad lugejad näewad isegi, kui tähtis kalendri tegemine on. Hakkame aga peale ja kirjutame nüüd üks lühikene lu'ukene, mis lugeja südant rõõmustaks ja kalendri saba täidaks.

Mäe mõisa omanik Jaan oli päris Eesti-, wõi kudas seda peenikest Saksa moodi ütelda tuleb, „maa" sugust mees. Aga et ta nüüd mõisa omanik oli, selle juures ei olnud Eesti weri ega nimi, ega ka muu asi aitanud, selleks oli ta oma wirkuse ja hoolsa töö läbi saanud. Meie wõime siin seda were asja küll jälle natuke ümber ütelda, nenda wiisi et: Eesti weri aitas sellepärast ikka ka, et selles weres palju töö jõudu ja wirkust on. Ning seda kasulikku puhast werd pidas wana Jaan kõigiti auu sees ja häda selle mehele, kes oleks talle ütelda tohtinud, et Eesti mees mitte puhta werega auus mees ei oleks! Mäe mõisa Jaanil oli ainuke laps, poeg Kaarel, ning see ep see mees ongi, kelle nimi meie jutu ülewel otsas seisab ja kellest meil pärast poole weel sõnu teha tuleb. Sealsamas, kus Kaarli nimi seisab, seisab ka Mari nimi, kelle kõrwas jälle tema isa Dr. Mets omale aset wõtnud on. Marist ei